

סולם שקצהו עיוור

*

אני מסתכל על סלם שקצהו חסר
אני מסתכל על סלם שקצהו נקטע
אני מסתכל על סלם שקצהו עור
אני מסתכל על סלם שקצהו מטה

הדלת הוּ צהבה ויש שמה כתם
בדלת הזאת יש חלון, לא חריר הצצה
הדלת הזאת מסתובבת כמו חדר עם אטם
הדלת הזאת צהבה כמו חלמון של ביצה

שעת ערב, אני מטפס מעלות אל הדלת
לדפק? לא לדפק? אפתח בעצמי כמדמה
ארגיע עצמי כשאפתח, בל תאחז בי בהלת –
לאיש לא קרה שום דבר, רק הרדיו הומה

הדלת הזאת אדמה וזולגת בערב
בדלת הזאת אעבר לנבכי החרבה
הדלת הזאת מסתובבת כלהט החרב
הדלת הזאת מרגיעה כאמרה נבוכה.

עובר יֵלֵד עַל אוֹפֶנְיוֹ וּמִסְלִילֹו מִזְדֵּהָר
צוֹלֵף הָאֹויר בּוֹ דְּבָרִים שֶׁעֵינֵיו אֵינָן מְבִינֹת
מִחֵר הוּא יָקוּם לִיקוּם מְקַפֵּל, חֲמֻצְמִץ
הוּא נִסֵּעַ בְּמַהֲירוֹת וְחֵלֶף עַל פְּנֵי חֲצֵרוֹת יְדוּעוֹת

מָה יְדוּעַ? תְּנוּעָה מִחֲלוֹן. תְּנוּעַת הַחֲלוֹן
תָּרִיס, חֲלוֹן. לֹא יְדוּעַ שֵׁשׁ פֶּה מִחֲסוֹם,
שֵׁשׁ פֶּה אֲסוּר בְּהַחֲלִט, אֲזִי עוֹקֵפִים אֶת הָאֶלֶם,
תַּעֲקֹף אֶת זֶה בְּלִי תְּנוּעָה קִיצוֹנִית שֶׁל סִיּוֹם.

קְפוּץ הֶפֶה. אֵין פֶּה שׁוֹם דְּבָר טְרַנְסְצֵנְדֵנְטִי,
שֶׁן אַחַת נּוֹקֶשֶׁת בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת – לְעֵינֶיהָ
מָה מְנִיעַ עַל הַפְּדָלִים? מָה
עַל הַכֶּסֶּא –
נִחְבֵּט מִהַכְּבִישׁ שְׁעוֹד מַעֵט
יִפְגְּשׁוּ הַבְּרָכִים

הַזֶּהר הַזֶּה, שֶׁל טֶהָר מִחֲלֵט אָבֵל מְקַעֵקַע
כֶּךְ זֶה יִהְיֶה לְתַמִּיד, אֶהוּבָה מְתוֹקָה, מְתוֹקָה